

— Азъ не плача, — обади се Срѣденъ Тилко Тилилей-Тилилей-Тилилей.

— А кой?

— Плаче сега Голѣмъ Тилко Тилилей-Тилилей-Тилилей, Тилилей-Тилилей-Тилилей. . .

— А? — изблеши се Малѣкъ Тилко Тилилей-Тилилей-Тилилей.

— А? — опули се Голѣмъ Тилко Тилилей-Тилилей-Тилилей.

— Плаче сега Голѣмъ Тилко Тилилей-Тилилей-Тилилей, Тилилей-Тилилей-Тилилей, — повтори Срѣденъ Тилко Тилилей-Тилилей-Тилилей.

Тогава се случи най-страшното. Тримата: Голѣмъ Тилко, Срѣденъ Тилко и Малѣкъ Тилко изгледаха настрѣхнали разплакания снѣженъ човѣкъ. После въ ушитѣ имъ писна едно дълго и широко: Тилилей-Тилилей-Тилилей. . . И, като се объркаха и замотаха въ него, ревнаха колкото имъ гласъ държи:

— Кой е Тилилей-е-е-й? . . .

А слънцето напичаше Тилилея и носѣтъ му отъ дългъ остъръ се вирна, после се изгърбати, следъ това стана чипъ и най-после съвсемъ се стопи.

И Тилилей остана безъ име.

Симеонъ Андреевъ.

